

25: Contra l'estat d'alarma, la precarietat i les violències patriarcals

written by Lluita Internacionalista | 25 de novembre de 2020

La crisi econòmica, accelerada profundament per la pandèmia, ha agreujat encara més les diverses formes de violències masclistes i patriarcals que patim les dones i ha visibilitzat les conseqüències de les polítiques patronals i de retallades dels governs sobre les nostres condicions de vida. Així, moltíssimes dones s'han vist confinades amb el seu agressor amb una exposició encara molt més gran al control sobre el seu cos i la seva vida. Fins i tot en casos de divorcis i separacions, els maltractadors han intentat violentar l'exparella amb la custòdia dels fills; de fet l'augment de trucades als serveis d'atenció han estat en gran part degut a aquest problema.

Hem vist també vulnerats i relegats els nostres drets sexuals i reproductius, amb un sistema sanitari públic col·lapsat per les privatitzacions, retallades i manca de recursos, i que s'ha hagut de dedicar exclusivament a fer front a la pandèmia. Tant és així, que a Catalunya s'han duplicat els casos d'avortament per fora dels CAP, mitjançant entitats comunitàries. De poc ha servit que s'agilitzés el procés amb la possibilitat de fer la primera visita de forma telefònica.

Però a més, les dones som majoria als serveis essencials: infermeria, gericultores, personal de geriatria i de farmàcia, caixeres de supermercats, serveis socials, treballadores de la llar, entre altres. I per això no és casualitat que siguem majoria dels contagis en la franja de població en edat laboral. I tampoc no ho és que aquests treballs feminitzats siguin els més precaris: amb salaris més que insuficients, amb contractes temporals i en molts casos directament sense cap

mena de contracte. Si a tot això afegim les tasques de cures i de la llar que encara continuen recaient majoritàriament sobre les nostres esquenes, la situació per a les dones treballadores és encara més insostenible.

Tot plegat és la conseqüència d'un sistema capitalista i patriarcal, que instrumentalitza l'opressió per explotar-nos encara més, que ens necessita disciplinades i dòcils per treure més beneficis de nosaltres i del nostre treball. I per això compten amb la justícia, la policia, i els governs que, amb les seves polítiques i la seva impunitat, juguen un rol fonamental en aquesta espiral de violència.

A l'Estat espanyol ens trobem davant d'un nou estat d'alarma, acompanyat aquesta vegada d'un toc de queda nocturn que encara ens exposa més a la violència amb els carrers deserts. Ja hem vist durant la primera onada com aquesta mesura, lluny de fer front a la pandèmia, utilitzant-la per exemple per intervenir la sanitat privada, ha estat més aviat un recurs policial i repressiu per intentar culpabilitzar la gent treballadora. Rodes de premsa de militars i policies, com si el virus es pogués combatre a cops de porra. Mesos després, el govern PSOE-UP –aquesta vegada amb un suport gairebé unànim– torna a fer el mateix, per amagar que no han fet res del que calia: revertir les retallades a la sanitat i els serveis públics, testos massius i rastrejadors, reducció de les ràtios a les escoles, etc. Però no: s'ha prioritzat rescatar la patronal pagant els ERT0, fins i tot a empreses amb beneficis. I ara es presenten uns nous Pressupostos Generals de l'Estat que, lluny de ser “els més progressistes de la història” continuen augmentant les partides per als militars i la Monarquia, mentre Igualtat és un dels tres ministeris que menys diners rebrà.

El moviment feminista ni podem ser ni som indiferents davant d'aquesta situació, perquè justament són aquestes polítiques les que obren la porta als discursos reaccionaris i a la ultradreta, que efectivament amenaça encara més els nostres

drets com a dones, lesbianes i trans. Per això, davant l'intent d'imposar una sortida militar a la pandèmia, més que mai sortim a defensar una sanitat i serveis 100% públics, universals i amb perspectiva de gènere. Davant la precarietat, exigim la derogació de les reformes laborals, la prohibició dels acomiadaments i la municipalització dels serveis socials. Davant la doble jornada que suposa el treball de cures, exigim el seu reconeixement immediat i la seva incorporació als serveis públics. Davant possibles confinaments, exigim renda universal de confinament i permís retribuït per cura dels fills o filles! Davant les restriccions a l'avortament, exigim ja la reforma de la llei per garantir aquest dret també per a les menors de 18 anys! Davant l'atur i la discriminació, repartim les hores de treball i exigim quota laboral trans! Davant l'especulació, aturem els desnonaments i defensem el dret a l'habitatge. Davant el racisme institucional i la sobreexplotació de les companyes migrades, exigim la regularització ja! Davant les violències masclistes i patriarcals, exigim recursos ja per reforçar els serveis de prevenció, atenció i reparació. Davant la impunitat institucional, reivindicuem l'autodefensa feminista!

Les treballadores necessitem un pla de xoc social per fer front a la crisi actual: diners n'hi ha, cal deixar de finançar la Monarquia i l'Església, reduir la despesa militar i deixar de pagar el deute, per posar tot això al servei de les necessitats socials. Les nostres vides han de passar per davant dels seus beneficis! Per tot això, aquest 25N una vegada més ens trobareu als carrers. Perquè els nostres drets no poden esperar més, perquè no deixarem que ens els prenguin, perquè les nostres reivindicacions són urgents, i perquè és amb l'organització i amb la mobilització com hem avançat al llarg de la història. I perquè ens hi va la vida.

Per una sortida de classe i feminista a la crisi!
Visca la lluita feminista!